

**VÝBĚR Z JUDIKATURY EVROPSKÉHO SOUDU PRO LIDSKÁ PRÁVA VE VZTAHU
K ŘÍZENÍ PŘI ZAJIŠTĚNÍ A ZABAVENÍ MAJETKU VE VZTAHU K UPLATŇOVÁNÍ
INSTITUTU ROZŠÍŘENÉHO ZABAVENÍ MAJETKU**

1. Raimondo proti Itálii (22/02/1994)

Relevantní ustanovení a otázky

Článek 1 protokolu č. 1 ECHR: pokojné užívání majetku

Skutkové okolnosti

Proti stěžovateli bylo zahájeno trestní řízení pro podezření z podílení se na mafiánské organizaci. Ve vztahu k němu byla přijata různá preventivní opatření, v rámci kterých byla mj. zajištěna určitá část jeho majetku a následně zabaven ten majetek, jehož legální původ nebylo možné prokázat. Všechna opatření italský soud později zrušil.

Ve své obhajobě stěžovatel mj. uvedl, že zajištěním a zabavením majetku, (nepatřičným) dohledem nad tímto zajištěným a zabaveným majetkem a skutečností, že napadená opatření zůstala po dlouhou dobu zapsána ve veřejných registrech i poté, co byla soudem zrušena, došlo k porušení čl. 1 protokolu č. 1.

Odůvodnění

Ve věci *zajištění* majetku soud poznamenal, že ho upravuje zákon z 31. května 1965 a jeho účelem není stěžovatelce její majetek zabavit, ale pouze jí zabránit v tom, aby s ním disponovala. Relevantní byl tedy druhý odstavec čl. 1 protokolu č. 1. Zajištění majetku bylo jednoznačně dočasným opatřením, jehož cílem bylo zajistit, aby majetek, který měl pocházet z nezákonné činnosti, mohl být následně zabaven. Toto opatření jako takové bylo odůvodněno veřejným zájmem a s ohledem na extrémně nebezpečnou sílu organizace, jako je mafie, nelze říci, že by jeho uplatnění v této fázi řízení bylo v nepoměru ke sledovanému cíli. V tomto bodě tedy k porušení čl. 1 protokolu č. 1 nedošlo.

Ve věci *zabavení* majetku soud nejdříve poznamenal, že i zde se použije druhý odstavec čl. 1 protokolu č. 1. Poté shledal, že úkon spočívající v zabavení majetku, který taktéž upravuje zákon z roku 1965, sledoval cíl, který byl ve veřejném zájmu, tj. zajistit, aby si v důsledku nakládání s tímto majetkem stěžovatelka nebo zločinná organizace, ke které byla podezřívána, že patří, nepřivodila výhody na úkor společnosti. Soud plně uznal problémy, kterým italský stát musel v boji proti mafii čelit, a shledal, že zabavení majetku, které mělo zabránit nakládání s podezřelým majetkem, bylo v boji s touto rakovinou účinnou a nutnou zbraní a tedy úměrné sledovanému cíli. Preventivní účel opatření spočívajícího v zabavení majetku pak ospravedlňoval jeho okamžitou realizaci bez ohledu na odvolání. Závěrem lze tedy shrnout, že stát nepřekročil prostor ke zvážení, který mu druhý odstavec čl. 1 přiznává, a v tomto bodě tedy k žádnému porušení nedošlo.

Ve věci *dohledu nad zajištěným nebo zabaveným majetkem* soud shledal, že škodu s sebou nevyhnutelně nese jakékoliv zajištění nebo zabavení majetku. Vzhledem k tomu, že tvrzení stěžovatele neposkytovala dostatečně jasný základ pro zkoumání, zda skutečná škoda, která v posuzovaném případě vznikla, přesahovala škodu nevyhnutelnou, rozhodl soud tak, že ani v tomto bodě k porušení čl. 1 protokolu č. 1 nedošlo.

S ohledem na skutečnost, že *napadená opatření zůstala zapsaná ve veřejných registrech*, soud uvedl, že je těžké pochopit, proč bylo nutné čekat více než sedm měsíců, čtyři roky a osm měsíců na to, než došlo k opravě právního stavu majetku p. Raimonda, když odvolací soud nařídil, aby byl veškerý majetek „*poté, co bude zápis z registrů odstraněn*“, vlastníkům vrácen. Uvedený zásah nejenže „*nevycházel z právních předpisů*“, ale ani nebyl „*za účelem kontrolovat v souladu se všeobecným zájmem dispozice s ním*“ ve smyslu čl. 1 protokolu č. 1 nutný. Toto ustanovení tedy bylo porušeno.

Závěr (jednomyslně)

-Čl. 1 protokolu č. 1 nebyl v souvislosti se zajištěním a zabavením majetku stěžovatele do 31. prosince 1986 (den pravomocného rozhodnutí odvolacího soudu) a v souvislosti se škodou, která v důsledku těchto opatření vznikla, porušen.

- Byl porušen čl. 1 protokolu č. 1, ale pouze v rozsahu, v jakém zápis o zabavení některého majetku zůstal v příslušných registrech po 31. prosinci 1986 nevymazán.

2. Philips versus Spojené království (07/05/2001)

Relevantní ustanovení a otázky

Článek 6 odst. 2 ECHR: právo na presumpci nevinu, pojem „obvinění z trestného činu“ a relevantní kritéria. Článek 6 odst. 1 ECHR: právo na spravedlivé řízení. Článek 1 protokolu č. 1 ECHR: pokojné užívání majetku.

Skutkové okolnosti

V roce 1996 byl stěžovatel odsouzen za podílení se na dovozu velkého množství konopné pryskyřice a byl mu udělen trest odnětí svobody v délce devíti let. Odsouzen byl již dříve, ale nikoliv za drogový trestný čin. Na základě zákona postihující obchod s drogami z roku 1994 došlo v ten samý rok k prověřování majetkových poměrů stěžovatele. Vyšetřovatel argumentoval, že stěžovatel profitoval z drogového obchodu. Vzhledem k absenci přímého důkazu vyšetřovatel vyzval Korunní soud k tomu, aby zohlednil předpoklady uvedené v § 4 odst. 3 zákona z roku 1994, tedy že majetek, který stěžovatel po stanoveném datu vlastnil a převáděl, byl získán z výnosů pocházejících z prodeje drog a že veškeré výdaje byly hrazeny z peněz získaných z prodeje drog. Krátce poté uvalil Korunní soud příkaz k zabavení dotčeného majetku stěžovatele. Během řízení před soudem stěžovatel tvrdil, že zákonným předpokladem, který při výpočtu výše platby na základě příkazu k zabavení majetku aplikoval Korunní soud, bylo porušeno jeho právo na presumpci nevinu (čl. 6 odst. 2 ECHR) a právo na spravedlivé řízení (čl. 6 odst. 1 ECHR). Argumentoval také, že pravomoci, které soud na základě zákona z roku 1994 vykonal, byly nepřiměřeně rozsáhlé a porušily čl. 1 protokolu č. 1.

Odůvodnění

Ve věci údajného porušení *presumpce nevinu* soud nejdříve posoudil, zda se návrh státního zástupce na vydání příkazu k zabavení majetku po odsouzení stěžovatele vztahoval na „nové trestní obvinění“ ve smyslu čl. 6 odst. 2 ECHR. Aby tuto otázku mohl zodpovědět, vycházel ze tří kritérií: klasifikace řízení o zabavení majetku na základě vnitrostátního práva, zásadní charakter řízení a druh a přísnost udělené sankce. Soud nejdříve vyhodnotil první kritérium, tj. klasifikaci řízení o zabavení majetku na základě vnitrostátního práva, a shledal, že návrh na vydání příkazu k zabavení majetku se netýkal nového trestního obvinění nebo trestného činu na základě trestního práva. Poté soud vyhodnotil zbývající dvě kritéria, tj. zásadní charakter řízení o zabavení majetku a druh a přísnost uděleného trestu. Podtrhl, že přestože Korunní soud předpokládal, že stěžovatel v minulosti profitoval z prodeje drog, účelem řízení o zabavení jeho majetku nebylo stěžovatele odsoudit, ani ho zprostit obžaloby z jiného drogového trestného činu. Jeho osoba tedy nebyla „obviněna z trestného činu“. Namísto toho bylo účelem řízení o zabavení majetku umožnit vnitrostátnímu soudu stanovit výši úhrady na základě řízení o zabavení majetku. Ve světle uvedeného došel soud k závěru, že na řízení o zabavení majetku zahájené proti stěžovateli se čl. 6 odst. 2 neuplatní.

Ve věci údajného porušení *práva na spravedlivé řízení* soud nejprve potvrdil aplikovatelnost čl. 6 odst. 1 ECHR. Připomněl, že čl. 6 odst. 1 platí pro celé řízení o „*stanovení ... obvinění z trestného činu*“, včetně

řízení, ve kterém se stanovuje trest. Na základě předchozího zjištění soudu, že vydání příkazu k zabavení majetku je analogické s řízením o stanovení trestu, došel k závěru, že čl. 6 odst. 1 je na předmětné řízení aplikovatelný. Poté soud zkoumal, zda byl v případě stěžovatele zákonný předpoklad pro příkaz k zabavení v souladu s čl. 6 odst. 1 ECHR. Začal tím, že připomněl účel řízení o zabavení majetku, načež zdůraznil, že tento systém není bez záruk. Nejenže soudem prováděné hodnocení bylo realizováno na základě soudního řízení, včetně veřejného slyšení, ale případ byl také předem zpřístupněn a stěžovatel měl příležitost předložit písemné a ústní důkazy. Pro soud však bylo hlavní zárukou to, že daný předpoklad mohl být vyvrácen, pokud by stěžovatel po důkladném zvážení pravděpodobností prokázal, že majetek nabyl jiným způsobem, než prodejem drog. Poznamenal, že pokud by byly v daném případě finanční obchody stěžovatele pravé, nebylo by pro něj obtížné onen zákonný předpoklad vyvrátit, neboť kroky, kterými mohl předložit důkazy, byly zcela zřejmé, běžné a jednoduché. Soud tedy shledal, že v důsledku tohoto zákonného předpokladu nebylo stěžovateli upřeno právo na spravedlivé řízení a že čl. 6 odst. 1 ECHR nebyl porušen.

V souvislosti s údajným porušením *majetkových práv* stěžovatele soud potvrdil, že opatření spočívající v zabavení majetku stěžovatele představovalo zásah do jeho práva na pokojné užívání majetku a že se uplatní čl. 1 protokolu č. 1. Vzhledem k tomu, že příkaz k zabavení majetku představoval trest, uplatnil se druhý odstavce čl. 1 protokolu 1, což zahrnuje právo smluvních států kontrolovat dispozice s majetkem tak, aby zajistily úhradu sankcí, za předpokladu, že mezi vynaloženými prostředky a sledovaným cílem existuje přiměřená rovnováha. S ohledem na význam sledovaného cíle v daném případě, tj. odradit ty, kdož jsou zapojeni do obchodu s drogami, a zamezit možnému budoucímu použití výnosů z této činnosti v rámci drogového obchodu, soud shledal, že zásah, který stěžovatel utrpěl na svém právu na pokojné užívání majetku, byl přiměřený. Následně uvedl, že čl. 1 protokolu č. 1 nebyl porušen.

Závěr

-Článek 6 odst. 2 se nepoužije (pět hlasů proti dvěma).

-Článek 6 odst. 1 se použije, ale nebyl porušen (jednomyslně).

-Článek 1 protokolu č. 1 nebyl porušen (jednomyslně).

3. Welch proti Spojenému království (26/02/1996)

Relevantní ustanovení a otázky

Článek 7 odst. 1 ECHR: přísnější trest, retroaktivita, vydání příkazu k zabavení majetku retrospektivně po odsouzení za drogové trestné činy, koncept trestu

Skutkové okolnosti

Britský soud nařídil zabavení majetku poté, co byl stěžovatel odsouzen za drogové trestné činy spáchané předtím, než vstoupil v účinnost zákon postihující obchod s drogami z roku 1986. Stěžovatel před soudem uvedl, že příkaz k zabavení, který byl na jeho majetek vydán, představuje uvalení retrospektivního trestu v rozporu s čl. 7 odst. 1 ECHR.

Odůvodnění

Soud nejprve zdůraznil, že koncept trestu podle čl. 7 ECHR je autonomním konceptem úmluvy a že východiskem při posuzování existence trestu by mělo být to, zda příslušné opatření bylo přijato v návaznosti na odsouzení za trestný čin či nikoli. Zákon z roku 1986 stanovil, že obviněný musí být odsouzen za jeden nebo více drogových trestných činů předtím, než je možné příkaz vydat.

Podle soudu následující náležitosti zákona z roku 1986 jasně naznačují, že předmětný příkaz k zabavení majetku představuje trest: dalekosáhlý zákonný předpoklad, že veškerý majetek, který prošel rukama pachatele v období šesti let, je výnosem z obchodu s drogami, pokud pachatel neprokáže jinak, skutečnost, že se příkaz týká výnosů a neomezuje se na skutečné obohacení nebo zisky, volnost soudce zohlednit při rozhodování o výši peněžité sankce na základě příkazu závažnost provinění a možnost uložit trest odnětí svobody v případě jejího neuhrazení.

Nakonec soud uvedl, že podíváme-li se na skutkové okolnosti dané situace, čelil stěžovatel v důsledku příkazu dalekosáhlejší újmě, než které by byl vystaven v době, kdy trestné činy spáchal.

Při zohlednění výše uvedených náležitostí došel soud k závěru, že na základě okolností předmětné věci představoval příkaz uvalení trestu a byl tedy porušen čl. 7 odst. 1 ECHR. **Zároveň však zdůraznil, že tento závěr se týká pouze retrospektivní aplikace příslušné legislativy a nikoliv práva soudů nařídít zabavení majetku jako zbraň v boji proti zdroji obchodu s drogami.**

Závěr (jednomyslně)

Byl porušen čl. 7 odst. 1 ECHR.

4. Butler proti Spojenému království (27/06/2002)

Relevantní ustanovení a otázky

Článek 6 odst. 2 ECHR: právo na presumpci neviny; příkaz k zabavení majetku má preventivní charakter a nelze jej srovnávat s trestní sankcí. Článek 1 protokolu č. 1 ECHR: pokojné užívání majetku. Článek 13 ECHR: dostupnost účinného právního prostředku nápravy na vnitrostátní úrovni.

Skutkové okolnosti

Stěžovatel byl gamblerem sázejícím na závody koní a často u sebe pro tyto potřeby míval velký obnos peněz. Vedle toho, co vyhrál, také zdědil nemalé peníze po svém otci. Když se dozvěděl, že se může vyhnout dani z dostihových sázek mimo závodistiště tím, že bude sázet v jiné zemi jako nerezident, rozhodl se koupit si majetek ve Španělsku. Protože věděl, že bratr jeho partnera H se chystá na dovolenou do Španělska, a protože byl nervózní z toho, že by měl mít veškeré peníze u sebe, využil pomoci H, který měl s sebou do Španělska přivést 240.000 britských liber. Dne 17. června 1996 zastavila H, který řídil vypůjčené auto, celní a daňová policie v Portsmouthu. Ta v kufru auta objevila tašku s 240.000 librami. H uvedl, že daný obnos patří kamarádovi, se kterým se má setkat ve Španělsku. Celní a daňoví úředníci se ho dále na peníze vyptávali. H řekl, že peníze patřily stěžovateli, že je pro stěžovatele vyvezl ze země a že je stěžovatel chtěl použít ke koupi bytu ve Španělsku. Celní a daňoví úředníci měli na základě zjištěných skutečností za to, že peníze pochází přímo nebo nepřímo z prodeje drog a že pro tyto účely mají být použity. Magistrátní soud v Portsmouthu nařídil peníze stěžovatele zabavit na základě zákona postihujícího obchod s drogami z roku 1994. V odvolacím řízení Korunní soud v Portsmouthu příkaz k zabavení potvrdil a došel k závěru, že skutečnost, že peníze měly být použity při obchodování s drogami, je na základě zjištěných skutečností pravděpodobnější než skutečnost, že by tomu mělo být naopak. Během řízení před soudem trval stěžovatel na tom, že v důsledku řízení o zabavení peněz bylo porušeno jeho právo na presumpci neviny na základě čl. 6 odst. 2 ECHR, a namítal, že zabavení jeho peněz představuje porušení čl. 1 protokolu č. 1 ECHR a že mu byl odepřen účinný právní prostředek nápravy na základě čl. 13 ECHR.

Odůvodnění

S ohledem na článek 6 odst. 2 ECHR soud nejprve odkázal na kauzy *Raimondo*, *Arcuri* a *Riela* a zopakoval své stanovisko, že příkaz k zabavení byl preventivním opatřením a nikoli trestem, neboť jeho cílem bylo odebrat z oběhu peníze, které měly být spojeny s mezinárodním obchodem s nelegálními drogami. Daný případ soud odlišil od starší kauzy *Phillips*, kde příkaz k zabavení vycházel ze stíhání stěžovatele, z trestního řízení s ním a z jeho konečného odsouzení na základě obžaloby z dovozu nelegálních drog, a shledal příkaz k zabavení analogickým s řízením o trestu. Tyto okolnosti nejsou předmětem kauzy *Butler*. Na podporu svého stanoviska, že napadená opatření nemohou sama o sobě vést k závěru, že by během řízení proti stěžovateli byla řešena otázka „trestního obvinění“ proti stěžovateli, soud odkázal na rozsudky v kauzách *Air Canada* a *Agosi*. Nárok stěžovatele poté zamítl a uzavřel, že jeho připomínky by bylo vhodnější řešit s odkazem na čl. 1 protokolu č. 1 nebo čl. 13 ECHR.

V souvislosti s článkem 1 protokolu č. 1 soud nejprve odkázal na rozsudky v kauzách *Agosi* a *Air Canada* a uvedl, že napadená opatření spadají do pravomoci členských států vymáhat dodržování těchto zákonů

tak, jak to pro účely zajištění kontroly nad dispozicemi s majetkem v souladu s veřejným zájmem uznají za nutné. Poté poznamenal, že k předmětnému zabavení došlo v souladu s příslušnými ustanoveními zákona z roku 1994 a že neexistují pochyby o tom, že zajištění a následné zabavení bylo v souladu s veřejným zájmem bojovat proti mezinárodnímu obchodu s drogami. Na závěr soud posoudil proporcionalitu daných opatření a připomněl, že při hodnocení toho, zda bylo mezi sledovanými zájmy dosaženo spravedlivé rovnováhy, je nutné řádně zohlednit široký prostor pro uvážení, kterým členské státy při realizaci opatření v této oblasti disponují. Poznamenal, že na základě zákona z roku 1994 neměly celní úřady neomezenou volnost peníze stěžovatele zajistit a zabavit. Výkon jejich pravomocí podléhal soudnímu přezkumu před magistrátním soudem a na základě odvolání před soudem korunním. Soud také uvedl, že přenesení důkazního břemene na obhajobu nebo spoléhání se na faktické nebo zákonné předpoklady není samo o sobě v nesouladu s požadavky na spravedlivé řízení za předpokladu, že jsou tyto předpoklady v přiměřené lhůtě potvrzeny a jsou zachována práva stěžovatele na obhajobu. V daném případě mohl stěžovatel spolehlivost důkazů napadnout. V žádné fázi řízení navíc nečelil žádným nevyvratitelným faktickým nebo zákonným předpokladům. Vnitrostátní soudy jim předložené důkazy pečlivě posoudily a založily na nich svůj příkaz k zabavení. Ve světle právě uvedeného došel soud k závěru, že kritérium proporcionality bylo naplněno a čl. 1 protokolu č. 1 ECHR nebyl porušen.

V souvislosti s článkem 13 ECHR soud zopakoval, že stěžovatel měl na vnitrostátní úrovni příležitost důkazy proti němu vznesené a příkaz k zabavení napadnout. Způsob, jakým bylo vnitrostátní řízení vedeno, zaručoval stěžovateli účinný prostředek nápravy ve vztahu k jeho stížnosti. Následně soud došel k závěru, že čl. 13 ECHR nebyl porušen.

Závěr (jednomyslně)

Stížnost je nepřijatelná.

5. Van Offeren proti Nizozemí (05/07/2005)

Relevantní ustanovení a otázky

Článek 6 odst. 2 ECHR: právo na presumpci neviny.

Skutkové okolnosti

V roce 1999 byl stěžovatel odsouzen pro spáchání čtyř trestných činů, jmenovitě převozu a nezákonného držení kokainu, nezákonného držení střelných zbraní a munice a podvodu spojeného s úhradou sociálního zabezpečení. Obvinění pro ostatní trestné činy, včetně obchodu s drogami, byl však zproštěn. Mezitím státní zástupce provedl trestní šetření majetkových poměrů stěžovatele a zahájil řízení o zabavení nelegálně získaného majetku. Během tohoto řízení Krajský soud vydal příkaz k zabavení částky ve výši 357.059 NLG a pro případ, že tato částka nebude uhrazena nebo ji nebude možné vymoci, uložil trest odnětí svobody v délce 30 měsíců. Stěžovatel se proti tomuto rozsudku odvolal. Ve svém odvolání uvedl, že příkaz k zabavení nelegálně získaného majetku, který byl na něj uvalen, porušuje jeho právo na presumpci neviny na základě čl. 6 odst. 2 ECHR, neboť se zakládá na zjištění soudu, že spáchal trestný čin (obchod s drogami), z jehož obvinění byl v trestním řízení zproštěn. Odvolací soud rozsudek Krajského soudu zrušil, ale i přesto vydal příkaz k zabavení částky 162.026,31 NLG a pro případ, že částka nebude uhrazena nebo ji nebude možné vymoci, uložil trest odnětí svobody v délce 18 měsíců. Stěžovatel poté podal kasační stížnost k Nejvyššímu soudu. Ten rozhodl o částečném zrušení napadeného rozsudku odvolacího soudu, tj. o uvalení alternativního trestu odnětí svobody. Zbývající část kasační stížnosti zamítl. V řízení před soudem stěžovatel opětovně namítal porušení svého práva na presumpci neviny (článek 6 odst. 2 ECHR).

Odůvodnění

Soud nejprve shrnul hlavní zásady svého precedenčního práva o presumpci neviny a uvedl, že při aplikaci čl. 6 odst. 2 ECHR je nutné v daném případě rozlišovat mezi řízením, které vedlo k odsouzení stěžovatele („obžalovaný z trestného činu“ a tedy aplikovatelnost čl. 6 odst. 2) na straně jedné, a následným řízením o příkazu k zabavení. Soud k tomu, aby bylo možné stanovit, zda byl stěžovatel během řízení o příkazu k zabavení „obviněn z trestného činu“ ve smyslu čl. 6 odst. 2, připomněl tři kritéria, která již dříve blíž

vysvětlil v kauze *Philips*, tj. klasifikace řízení na základě vnitrostátního práva, povaha řízení a druh a přísnost trestu.

V souvislosti s *klasifikací řízení* soud poznamenal, že řízení o zajištění nelegálně získaného majetku bylo odděleno od hlavního trestního řízení a mělo formu samostatného řízení vymezeného v trestním řádu. Toto samostatné řízení však i nadále zůstalo přímo spojeno s hlavním trestním řízením v tom, že za trestný čin bylo možné uložit trest zabavení majetku pouze na základě řízení o vydání příkazu k zabavení. Za těchto okolností soud shledal, že řízení o vydání příkazu k zabavení je nutno pokládat za součást řízení o stanovení výše trestu na základě vnitrostátního práva.

V souvislosti s *povahou řízení a druhem a přísností daného trestu* soud nejprve poznamenal, že v řízení o vydání příkazu k zabavení na základě trestního zákoníku musí být *prima facie* stanoveno, že odsouzená osoba měla z trestného činu, ze kterého byla uznána vinnou, nebo z jiných trestních činů podobného charakteru prospěch. Na odsouzené osobě pak bylo, aby tvrzení státního zástupce vyvrátila tím, že na základě pravděpodobnosti prokáže, že předmětný prospěch nepochází z této trestné činnosti, ale má jiný původ, který s trestnými činy, za které byla odsouzena, nebo trestnými činy podobného charakteru nesouvisí. V tomto případě soud na základě analýzy majetku shledal, že stěžovatel prokazatelně držel značný kapitál z nevysledovatelného/neznámého zdroje. Soud následně vyhodnotil vysvětlení stěžovatele ohledně původu tohoto zdroje a zamítl ho jako nevěrohodné s tím, že nelze dojít k jinému závěru, než je ten, že tento kapitál pochází z prodeje drog. Zdůraznil, že účelem řízení o zabavení majetku není odsoudit stěžovatele za jiné trestné činy nebo ho zprostit obvinění z nich, ale stanovit, zda majetek, který stěžovatel vlastní, pochází z drogové trestné činnosti, a určit výši příkazu k zabavení. Toto řízení nezahrnovalo nové „obvinění“ ve smyslu čl. 6 odst. 2. Ve světle okolností daného případu došel soud k závěru, že čl. 6 odst. 2 nebyl porušen.

Závěr (jednomyslně)

Stížnost je nepřipustná.

6. Geerings proti Nizozemí (01/03/2007)

Relevantní ustanovení a otázky

Článek 6 odst. 2 ECHR: presumpce neviny; vydání příkazu k zabavení majetku pro trestné činy, z jejichž spáchání byl stěžovatel zproštěn

Skutkové okolnosti

V květnu 1998 byl stěžovatel odsouzen za několik trestných činů krádeže, vloupání a pokusu o vloupání, úmyslné nakládání s kradeným zbožím a členství v organizované skupině a byl mu udělen trest odnětí svobody v délce pěti let. Rozsudek byl později na základě odvolání zrušen a stěžovatel byl zproštěn všech obžalob, s výjimkou trestného činu krádeže dodávky a návěsu a nakládání s nimi. Byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 36 měsíců, z čehož polovina trestu byla odložena. Přestože byl stěžovatel většiny obžalob zproštěn, v březnu 2001 vydal odvolací soud příkaz k zabavení majetku ve výši téměř 67.000 euro nebo 490 dnů odnětí svobody v případě neuhrazení této částky, a to ve vztahu ke všem trestným činům, za které byl stěžovatel původně odsouzen. Své rozhodnutí zdůvodnil tím, že existují silné známky toho, že trestné činy skutečně spáchal. Odvolání stěžovatele k Nejvyššímu soudu bylo s konečnou platností zamítnuto. V roce 2004 uzavřel stěžovatel dohodu s úřady, na základě které mohl uhradit 10.000 euro okamžitě a zbytek v měsíčních splátkách. Stěžovatel si před soudem stěžoval, že příkaz, který na něj byl uvalen, porušuje jeho právo na presumpci neviny na základě čl. 6 odst. 2 ECHR, neboť se zakládá na zjištění soudu, že měl z trestných činů, z jejichž obžaloby byl v proti němu zahájeném trestním řízení zproštěn, prospěch.

Odůvodnění

Soud uvedl, že případ stěžovatele se liší od mnoha předchozích případů, jako zejména *Philips* a *Van Offeren*, u kterých soud zahájil řízení na základě odsouzení jako součást řízení o stanovení trestu mimo rámec čl. 6 odst. 2 ECHR. To, co tyto případy měly společného, bylo, že stěžovatelé byli odsouzeni za drogovou trestnou činnost, že i nadále byli podezříváni z dalších drogových trestných činů a prokazatelně

vlastnili majetek, u kterého se předpokládalo, že pochází z nelegální činnosti, a že nepředložili jiné uspokojivé vysvětlení. Ve dvou bodech se však předmětný případ liší.

Za prvé v tom, že stěžovateli nebylo nikdy prokázáno, že by vlastnil majetek, jehož původ by nebyl schopen adekvátně vysvětlit. Zjištění odvolacího soudu ohledně dané záležitosti bylo navíc založeno na domnělé extrapolaci obsažené v policejní zprávě. Zabavení vyplývající z odsouzení není možné aplikovat na majetek, o kterém se neví, zda ho daná osoba vlastní, a to zejména v případě, kdy má pocházet z trestného činu, ze kterého tato osoba nebyla uznána vinnou. Pokud není nade vší pochybnost zjištěno, že tato osoba daný trestný čin spáchala, a pokud není možné stanovit jako skutečnost to, že byl získán nelegální nebo jiný prospěch, lze takové opatření založit pouze na předpokladu viny. Za druhé se příkaz k zabavení týkal právě těch trestných činů, kterých byl stěžovatel zproštěn. Článek 6 odst. 2 ECHR obsahuje obecné pravidlo, které zakazuje podezřívát obviněného poté, co byl vynesena konečný rozsudek o jeho nevině. Rozhodnutí odvolacího soudu šlo mnohem dále než nad rámec pouhého podezření, v podstatě bylo o vině stěžovatele rozhodnuto bez toho, že by byl „uznán vinným na základě zákona“. Ve světle právě uvedeného došel soud k závěru, že čl. 6 odst. 2 ECHR byl porušen.

Závěr (jednomyslně)

Byl porušen čl. 6 odst. 2 ECHR.

7. Grayson a Barnham proti Spojenému království (23/09/2008)

Relevantní ustanovení a otázky

Článek 6 odst. 1 ECHR: spravedlivé řízení; částečné přenesení důkazního břemene na žalovaného pro účely kalkulace výše příkazu k zajištění u drogových trestných činů. Článek 1 protokol č. 1 ECHR: pokojné užívání majetku.

Skutkové okolnosti

Oba stěžovatelé byli odsouzeni za drogové trestné činy a byla jim uložena vazba. V souladu se zákonem postihujícím obchod s drogami z roku 1994 bylo v první fázi řízení o zabavení majetku povinností státního zástupce na základě pravděpodobnosti stanovit, že obžalovaný během doby šesti let před trestným činem utratil nebo obdržel konkrétní částky peněz. Zákon opravňuje soud k tomu, aby stanovil domněnku, že veškerý majetek, který osoba odsouzená za trestný čin obchodování s drogami za dobu předchozích šesti let vlastnila, představoval výnos z obchodu s drogami. Důkazní břemeno se poté přesunulo na obžalovaného, který měl opět na základě pravděpodobnosti prokázat, že peníze pochází z legitimního zdroje. Ve druhé fázi řízení měl obžalovaný prokázat, že hodnota jeho zpeněžitelného majetku je menší než prospěch získaný z obchodu s drogami. Vzhledem k tomu, že stěžovatelé neprokázali, že by hodnota jejich zpeněžitelného majetku byla menší než hodnota nabytého prospěchu, byly na danou částku vydány příkazy k zabavení. Na stěžovatele měl být dále v případě, že ve stanovené lhůtě příslušné peněžní částky nezaplatí, vedle toho uvalen trest odnětí svobody. Stěžovatelé se neúspěšně odvolali. Před soudem pak každý ze stěžovatelů tvrdil, že důkazní břemeno, na základě kterého měl prokázat, že hodnota zpeněžitelného majetku je menší než prospěch získaný z obchodu s drogami, porušuje jeho právo na spravedlivé řízení na základě čl. 6 odst. 1 ECHR. Stěžovatelé dále tvrdili, že řízením o zajištění byla porušena jejich majetková práva na základě čl. 1 protokolu č. 1 ECHR.

Odůvodnění

Ve věci *údajného porušení čl. 6 odst. 1 ECHR* přirovnal soud svůj rozsudek k tomu, jenž byl vynesena v kauze *Philips*. Nejprve připomněl, že vydání příkazu k zabavení majetku na základě zákona z roku 1994 bylo analogické s řízením o stanovení trestu a že čl. 6 odst. 1 ECHR je tedy aplikovatelný. Následně poznamenal, že vedle toho, že právo jednotlivce být v trestním řízení považován za nevinného a požadovat, aby státní zástupce nesl důkazní břemeno spočívající v prokázání proti němu vznesených obvinění, tvoří také součást obecného pojetí spravedlivého řízení na základě čl. 6 odst. 1. Právo na presumpci nevinny však není absolutní, neboť skutkové i zákonné předpoklady fungují v každém systému trestního práva. Ve skutečnosti platí, že úkolem soudu v případě, který zahrnuje řízení o vydání příkazu k zabavení majetku na základě zákona z roku 1994, je rozhodnout o tom, zda způsob, jakým byly v daném řízení zákonné

předpoklady aplikovány, porušuje základní principy spravedlivého řízení na základě čl. 6 odst. 1. Poté soud posuzoval, zda tomu tak bylo v daném případě. Začal tím, že poznamenal, že práva obhajoby byla po dobu celého řízení o zabavení majetku chráněna v systému zakotvenými zárukami. V každém jednotlivém případě bylo hodnocení soudu prováděno formou soudního řízení zahrnujícího veřejné slyšení, předchozí zveřejnění případu a možnost stěžovatelů předložit písemné a ústní důkazy. Každého ze stěžovatelů zastupoval jím zvolený advokát. Po důkladném posouzení soud uzavřel, že uvalení důkazního břemene na každého stěžovatele, spočívající v prokázání důvěryhodnosti své finanční situace není v rozporu s konceptem spravedlivého řízení v trestní věci. V každém jednotlivém případě poté, co byla stěžovatelům prokázána účast na rozsáhlém a lukrativním obchodu s drogami trvajícím mnoho let, nebyl požadavek na to, aby stěžovatelé vysvětlili, co se s veškerými penězi, kterými státní zástupce prokázal, že disponovali, stalo, o nic víc nepřiměřený než požadovat po nich v první fázi řízení to, aby prokázali legitimitu zdroje těchto peněz nebo tohoto majetku. Tyto záležitosti byly stěžovatelům známy a břemeno, které bylo na každého z nich uvaleno, by nebylo těžké nést, pokud by jejich nakládání s majetkem bylo důvěryhodné. Z tohoto důvodu soud shledal, že čl. 6 odst. 1 ECHR nebyl porušen.

Ve věci *údajného porušení čl. 1 protokolu č. 1 ECHR* se soud opět opřel o rozsudek v kauze *Philips*. Vzhledem k tomu, že v citovaném případě soud shledal, že požadavek na to, aby pan Philips uhradil částku, na kterou byl vydán příkaz k zabavení v souladu s čl. 6 odst. 1, nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho práva na pokojné užívání majetku, v posuzovaném případě došel k závěru, že podané stížnosti se v tomto ohledu neliší od té, jež byla předmětem případu *Philips*. Soud tedy uzavřel, že čl. 1 protokolu č. 1 porušen nebyl.

Závěr (jednomyslně)

Článek 6 odst. 1 ECHR nebyl porušen.

Článek 1 protokolu č. 1 nebyl porušen.

8. Silickiene proti Litvě (10/04/2012)

Relevantní ustanovení a otázky

Článek 6 odst. 1 ECHR: spravedlivé řízení. Článek 6 odst. 2 ECHR: presumpce neviny; zabavení majetku vdovy obviněného. Článek 1 protokolu č. 1 ECHR: kontrola dispozice s majetkem.

Skutkové okolnosti

Manžel stěžovatelky M. S., jenž byl vysoce postaveným policejním úředníkem v oblasti daní, byl obžalován ze založení a vedení zločinecké organizace a pašování. V roce 2000 zmrazily úřady některé finanční prostředky, které patřily M. S., jeho matce a stěžovateli, protože existovalo podezření, že pocházely z trestné činnosti. Matka M. S. se odvolala a na základě tohoto odvolání byla část jejích prostředků uvolněna. Odvolání však nepodala stěžovatelka. V roce 2003 spáchal M. S. sebevraždu a stěžovatelka a jeho matka požadovaly, aby se v trestním řízení pokračovalo a byla tak prokázána jeho nevina. Soud rozhodl, že se v trestním řízení bude pokračovat v rozsahu, v jakém se týká činnosti zločineckého seskupení, který M. S. organizoval, a jmenoval obhájce, který měl jeho zájmy zastupovat. V roce 2004 došel soud k závěru, že neexistují důvody, proč by měl být M. S. viny zproštěn, když ho důkazy ze spáchání trestné činnosti usvědčují. Vzhledem k jeho smrti však soud řízení proti němu zastavil a zároveň odsoudil některé ze spoluobviněných. Nařídil také zabavení majetku, včetně bytu stěžovatelky a jejích akcií v telekomunikační společnosti, s odůvodněním, že tento majetek pochází z trestné činnosti M. S. Soud odvolání proti rozsudku zamítl, mj. i proto, že majetek stěžovatelky pocházel z nelegální činnosti zločinecké organizace, čehož si byla stěžovatelka bez pochyby vědoma. Stěžovatelka, opíraje se o čl. 6 ECHR tvrdila, že trestní řízení, na základě kterého došlo k zabavení jejího majetku, bylo nespravedlivé. V trestním řízení proti svému manželovi, vedoucím k zabavení jejího majetku, však nebyla schopna svá práva obhájit a byla nucena přijmout za svého manžela, k jehož odsouzení nedošlo, odpovědnost za trestné činy, které spáchal. S odkazem na čl. 1 protokolu č. 1 ECHR si stěžovala, že zabavení jejího majetku bylo nezákonné.

Odůvodnění

V souvislosti s článkem 6 odst. 1 ECHR soud v analogii s kauzami *Agosi*, *Arcuri* a *Riela* zkoumal, zda ve světle závažnosti daného opatření zabavení majetku měla stěžovatelka adekvátní možnost domáhat se nápravy před soudy. Poznamenal, že přestože je pravda, že stěžovatelka nebyla účastníkem trestního řízení proti zločinecké organizaci, daný systém není bez záruk. Stěžovatelka se mohla domáhat soudního přezkumu daného opatření k zabavení jejího majetku z roku 2000. Mohla také vysvětlit původ svého majetku, pokud by se v trestním řízení rozhodla svědčit. Této příležitosti však nevyužila. Po smrti M. S. navíc soud určil obhájce, který měl jeho zájmy v trestním řízení obhajovat, a po rozsudku prvního stupně si jeho rodina najala jiného právníka, který měl zastupovat jejich zájmy, včetně majetkových zájmů stěžovatelky. Za těchto okolností, byť by osoby, jejichž majetek byl zabaven, měly být ze zásady formálním účastníkem řízení, které k takovým opatřením vede, soud shledal, že stěžovatelce byla ze strany litevských úřadů dána adekvátní a dostatečná příležitost k tomu, aby mohla své zájmy adekvátně bránit, a došel k závěru, že čl. 6 odst. 1 ECHR porušen nebyl.

V souvislosti s článkem 6 odst. 2 ECHR soud zopakoval, že trestní odpovědnost nemůže přežívat po smrti podezřelého a že uvalení trestní sankce na přeživší za činy údajně spáchané zesnulým zasluhuje pečlivé zkoumání. Odvolací soud, který byl se skutečnostmi přímo obeznámen, vysvětlil, že majetek nebyl v případě stěžovatelky získán z trestné činnosti samotného M. S., ale z nelegálního výnosu z trestné činnosti celé zločinecké organizace, jejíž členové byli pravomocně odsouzeni. Stanovil také, že aby si stěžovatelka mohla koupit byt, který byl zabaven, musela si vzít z nevysvětlených zdrojů půjčku, a že zabavené akcie byly nakoupeny prostřednictvím off-shore společnosti, kterou zločinecká organizace používala k praní nelegálně získaných peněz. Stěžovatelka tak nebyla trestána za trestnou činnost spáchanou svým zesnulým manželem a příkaz k zabavení majetku nepředstavoval rozhodnutí o její osobní vině za jakoukoliv trestnou činnost. Soud tedy došel k závěru, že čl. 6 odst. 2 ECHR nebyl porušen.

V souvislosti s článkem 1 protokolu č. 1 soud zopakoval ona tři charakteristická pravidla v tomto ustanovení obsažená a připomněl svoji zavedenou praxi, že opatření k zabavení majetku, byť vede k odnětí majetku, představuje kontrolu dispozice s ním ve smyslu druhého odstavce čl. 1 protokolu č. 1. Mnohokrát již soud uvedl, že zásah do majetkových práv musí předepisovat zákon a musí sledovat jeden nebo více oprávněných cílů. Musí také existovat přiměřený vztah proporcionality mezi použitými prostředky a sledovanými cíli. Soud nejprve poznamenal, že příkaz k zabavení majetku předepisoval zákon a že sledoval oprávněný zájem podobný tomu, jenž byl zmíněn v kauze *Raimondo*, tj. zajistit, aby si dispozicí s majetkem stěžovatel nepřivodil majetkový prospěch na úkor společnosti. Co poté zůstalo nevyřešeno, bylo, zda mezi sledovaným cílem a základními právy stěžovatelky bylo při zohlednění jejího jednání dosaženo spravedlivé rovnováhy. V této souvislosti soud poukázal na zjištění odvolacího soudu, že stěžovatelka si toho, že by zabavený majetek mohl být pořízen z výnosu z trestné činnosti zločinecké organizace, byla vědoma a že v samostatném trestním řízení se přiznala ke spáchání trestné činnosti s cílem pomoci manželovi uniknout trestní odpovědnosti, zatímco byl ve vazbě. Jde-li o způsob, jakým bylo vedeno řízení o zabavení majetku, soud poznamenal, že soudní přezkum provedly tři soudy, které se zabývaly jak zákonností, tak oprávněností daného zabavení, a že litevské soudy nezakládaly svá rozhodnutí na pouhém podezření. Soud dále s ohledem na rozsah, systematický charakter a organizační úroveň předmětné trestné činnosti shledal, že stejně jako v kauze *Raimondo* se napadené opatření k zabavení majetku může jevit v boji s organizovaným zločinem jako zásadní. Při zohlednění prostoru k uvážení, který mají členské státy v boji s těmi nejzávažnějšími zločiny k dispozici, nelze zásah do majetkových práv stěžovatelky považovat za nepřiměřený sledovanému cíli, který je oprávněný. Soud tedy došel k závěru, že čl. 1 protokolu č. 1 nebyl porušen.

Závěr (jednomyslně)

Článek 6 odst. 1 a čl. 6 odst. 2 ECHR nebyly porušeny.

Článek 1 protokolu č. 1 ECHR nebyl porušen.

9. Gabrić proti Chorvatsku (5/2/2009, č. 9702/04)

Relevantní ustanovení a otázky

Článek 1 protokolu č. 1 ECHR: kontrola dispozice s majetkem.

Skutkové okolnosti

Stěžovatelka převážela přes chorvatské hranice neproclené zboží a německé marky, které jí celníci zajistili až do částky, jež nepodléhala proclení (20 000 DEM z 35 000 DEM). Následně byla stěžovatelka trestně stíhána za trestný čin porušení celních předpisů za to, že neproclila cigarety a byla odsouzena k podmíněnému trestu odnětí svobody na 6 měsíců a byly jí zabaveny neproclené cigarety. Ve stejnou dobu bylo proti stěžovateli vedeno správní řízení za celní přestupek, v němž dostala pokutu a byla jí zabavena částka 20 000 DEM, již neproclila. Stěžovatelka napadla souběžné zabavení peněžní částky a uložení pokuty jako excesivní a narušující její právo pokojně užívat majetek.

Odůvodnění

ESLP takový zásah shledal za zákonný a sledující legitimní cíl, posuzoval pouze otázku jeho přiměřenosti a rovnováhy mezi intenzitou zásahu do práva stěžovatelky a sledovaným cílem, tj. zda na stěžovatelku nebylo uvaleno nepřiměřené břemeno, pokud jde o závažnost uložených sankcí. ESLP v tomto případě zohlednil, že dovážet cizí měnu do Chorvatska nebylo na rozdíl od jiných zkoumaných případů zakázáno a dokonce ani nebylo omezeno, jakou částku lze legitimně přes hranice převést. Kromě toho stěžovatelka vysvětlila, že tuto částku získala jako půjčku od německé banky na zakoupení bytu v Chorvatsku a předložila příslušné důkazy, přičemž legální původ peněžní částky nebyl zpochybněn, jde proto o jiný případ, než případy, kdy se jednalo o majetek nelegálního původu. Zjištěné skutečnosti nijak nenasvědčují tomu, že zabavení částky mělo sloužit k ochraně společnosti před pašováním, praním špinavých peněz nebo jinou trestnou činností stěžovatelky. Peněžní částka byla legálního původu a stěžovatelka se převozem této částky nedopustila trestného činu, ale pouze přestupku, který spočíval v jejím neproclení. Tato sankce nepředstavovala náhradu škody státu, protože mu žádná škoda nevznikla, ani nesloužila k ochraně společnosti před trestnou činností, neboť ta nebyla prokázána, ale tato sankce byla odstrašující a měla trestající povahu. Stěžovatelka přitom byla za svůj přestupek již postižena pokutou. ESLP shledal, že není dostatečně přesvědčivě zdůvodněno, že sledovaného účelu nemohlo být dosaženo samostatným uložením pokuty a proč bylo třeba uložit navíc zabavení příslušné peněžní částky. Zabavení peněžní částky bylo v tomto případě nepřiměřené a ESLP shledal porušení článku 1 Protokolu č. 1.

Závěr

Článek 1 protokolu č. 1 ECHR byl porušen.

10. Ismaylov proti Rusku (6/11/2008, č. 20110/13).

Relevantní ustanovení a otázky

Článek 1 protokolu č. 1 ECHR: kontrola dispozice s majetkem.

Skutkové okolnosti

Stěžovatel přijel do Moskvy z Baku s 20 000 USD v hotovosti, které získal z prodeje zděděného bytu. Přestože je podle ruského práva nutné nahlašovat veškeré částky nad 10 000 USD celním úřadům, stěžovatel tak neučinil. Úřady našly tyto peníze v jeho zavazadle, které zajistily, a obvinily ho z pašování. Nakonec byl shledán vinným a byl mu udělen trest odnětí svobody v délce šesti měsíců. Peníze, u kterých se mělo za to, že jsou fyzickým důkazem o spáchání trestného činu, byly zabaveny. Stěžovatel si na základě čl. 1 Protokolu č. 1 stěžoval, že úřady nezákonně zajistily jeho peníze, které získal z prodeje bytu, který zdědil.

ESLP připomněl ona tři pravidla obsažená v čl. 1 Protokolu č. 1 a zopakoval svůj ustálený přístup – viz např. kauzy *Riela*, *Arcuri*, *C. M.*, *Air Canada*, *Agosi* – že opatření k zajištění majetku, byť toto opatření zahrnuje jeho odnětí, představuje kontrolu nad dispozicí s majetkem ve smyslu druhého odstavce čl. 1 Protokolu č. 1. Dále ESLP posuzoval soulad napadených opatření s čl. 1 Protokolu č. 1. Nejprve ověřil zákonnost těchto opatření a shledal, že měla základ ve vnitrostátním právu, které je ve své aplikaci dostatečně předvídatelné. Poté ověřil, zda bylo mezi požadavky všeobecného zájmu společnosti a požadavky na ochranu základních práv dosaženo spravedlivé rovnováhy (ověření proporcionality). Jde-li o všeobecný zájem společnosti, ESLP shledal, že Rusko má nejen oprávněný zájem, ale z titulu různých

mezinárodních smluv i povinnost realizovat opatření, která mají odhalit a sledovat pohyb hotovosti přes jeho hranice, neboť velký obnos peněz může být použit ke spáchání závažných finančních trestných činů. Opatření k zajištění tedy bylo v souladu se všeobecným zájmem společnosti. Při posuzování proporcionality začal ESLP tím, že zdůraznil, že dovézt cizí měnu s sebou do Ruska není podle ruského práva nelegální. Nejenže není nelegální dovoz cizí měny jako takový, ale i částka, kterou legálně převádět lze, není ve své zásadě omezena. Tento znak odlišuje současnou kauzu od případů, kdy se opatření k zajištění uplatnilo buď na zboží, jehož dovoz byl zakázán (viz *Agosi* týkající se zákazu dovozu zlatých mincí), nebo na vozidla používaná při přepravě zakázaných látek nebo obchodování s lidmi (viz *Air Canada a C. M.*). Dalším důležitým znakem testu proporcionality je legální původ peněz. V této souvislosti odlišil ESLP stávající kauzu od případů, ve kterých bylo opatření k zajištění rozšířeno na majetek, který pocházel z trestné činnosti (viz *Philips*), považoval se za získaný nelegální cestou (viz *Riela, Arcuri a Raimondo*) nebo se měl použít při nelegální činnosti (viz *Butler*). ESLP dále poznamenal, že stěžovatel měl čistý trestní rejstřík a před daným incidentem nebyl z žádného trestného činu podezříván, ani obžalován. Uvedl, že by daný zásah proto, aby se mohl považovat za přiměřený, měl odpovídat závažnosti porušení, tj. v daném případě nedodržení požadavku na proclení. Újma, kterou stěžovatel mohl úřadům způsobit, byla v tomto případě malého rozsahu: stěžovatel se clu, ani jiným odvodům nevyhýbal a nezpůsobil státu žádné další finanční škody. Pokud by k objevení předmětné částky nedošlo, jediné, co by se stalo, by bylo, že by ruské úřady nedisponovaly informací o tom, že se daný obnos peněz do Ruska dostal. Opatření k zajištění tedy nemělo představovat finanční náhradu vzniklých škod, neboť Rusko žádné škody v důsledku neproclení těchto peněz neutrpělo, ale mělo mít odrazující a represivní účinek. V tomto případě však stěžovatel byl za trestný čin pašování již potrestán podmíněným odnětím svobody. Vnitrostátní úřady přesvědčivě neprokázaly, ani nenamítaly to, že by tento trest nebyl sám o sobě pro dosažení požadovaného odrazujícího a represivního účinku a pro zabránění dalšímu porušení tohoto požadavku na proclení postačující. Za těchto okolností bylo dle vyhodnocení ESLP uvalení příkazu k zabavení částky jako dodatečného trestu nepřiměřené v tom, že na stěžovatele uvaloval „individuální a nadměrné břemeno“. ESLP tak shledal porušení článku 1 Protokolu č. 1.

Závěr

Článek 1 protokolu č. 1 ECHR byl porušen.